

ΑΙ ΠΑΤΡΑΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

• Όταν τὸ πρῶτον δέκα καὶ ἕξ σπορεῖς ἔσπειψιν, ὄχι πρὸ πολλοῦ χρόνου, εἰς τὸ πνευματικὸν ἔδαφος τῆς καλλιέργειαι τοῦ Πατρὸς πόλεως, τὸν σπόρον τῆς καλλιέργειας πνευματικοῦ φυτόριου, ἐγένεσα. Καὶ τὸ γέλοι ἐκείνο μετεβλήθη εἰς σαρκισμόν, ὅταν εἶδον χωρισσόμενον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ φυτόριου τὴν βαρεῖαν ὡς ἀγκόλιθος, λέξιν « Ἀκαθ. μισία ». Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φέρεται ἡ σταφυδόμελος καὶ βλαστάνει ἡ ἀμειτελος, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κρητὸς « Ἐριθῆς » ἔχει ἐμπήξει τὸ κηρύκειν του καὶ ἀναπαύεται νοσηλῶς, μέσα εἰς τοὺς καπνοὺς τοῦ ἀναθρώσκοντος ἐκ τῶν καπνοδόχων τῶν ὑπερεκατὸν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ εἰς τοὺς κρότους τοῦ ὑψορηλατουμένου σιδήρου καὶ τῶν περιστρεφόμενων τροχαλιῶν, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον σφύζει ἡ μεγάλη ἀριθρία τοῦ ἐμπορίου, ἐμπορίου πρακτικοῦ, ἐμπορίου ἀνεπιστήμονος, ἐμπορίου πεζοῦ, ἐμπορίου φυλλομετροῦντος ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς τὰ λογιστικὰ του βιβλία, ἐν τῇ ἀντιλήψει, ὅτι ὁ βίος δὲν εἶνε ἄλλο, ἢ ἀριθμοὶ καὶ ἡ ζωὴ ἀλγεβρα μὲ τοὺς γνωστοὺς ἀγνώστους, τόκους καὶ ἐπιτόκια, κέρδη καὶ ζημίας, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον τὰ δελτία τῆς παρακρατήσεως ἐνήχθησαν εἰς περιωπὴν φιλοσοφικοῦ συστήματος, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον « ἡ γλυκεῖα μαυρομμιάτα » σταφῆς ἀπεμιστέλωσε τοὺς ἐγκεφάλους, εἰς ἓνα συμφοροντολογικὸν ἔρωτα πρὸς τὴν προικοφόρον νύμφην, τὴν Κορινθιακὴν, τόπος τέλος εἰς τὸν ὁποῖον τὸ πεζὸν πνεῦμα τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας διέρχεται τὴν ὕλιστικὴν λεωφόρον, ἀνίσταται νὰ ὑψωθῆ καὶ πρὸς τὴν πνευματικὴν τοιαύτην, καὶ νὰ διηγάσῃ εὐρύτερα τὰ ὄρια τῆς ὕλιστικῆς του ζωῆς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παύσῃ μίαν γωνίαν τοῦ ἐδάφους του διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνευματικοῦ φυτόριου, διὰ τὴν ζωὴν μὲς Ἀκαθ. μισίας γομμιάτων καὶ ὄριων Τεχνῶν. Δι' αὐτὸ ἐγένεσα εἰς τὴν τολημράν χωρονομίαν τῶν σπορέων τῆς εὐγενοῦς ἰδέας. Δι' αὐτὸ ἐσάρξασα μὲ τὸ διαιτηρικανισθὲν κατ' ἕνα ὄνομα « Ἀκαθ. μισία », τὸ ὁποῖον ὅμως ἔπεσεν ὡς χειροβομβίς, εἰς τὴν πεζοτάτην Πελοποννησιακὴν πρωτεύουσιν, διὰ νὰ κρηνίσῃ, ὡς ἐκ

τῶν ὑστέρων καταδείχθη, τοὺς μαίφρους πύργους τῆς ἀπαισιοδοξίας, γὰρ διασοροπίση τὰ νέφη τῆς ἀπογοητεύσεως, νὰ προκλιέσῃ καταρραγεῖσαι προλήψεων καὶ νὰ ἀγῆσῃ εἴτα εἰς τὰ ἐρηίλια αὐτὰ νὰ πτερυγίσῃ τὸ πτηνὸν τῆς Ἀθηνῶς ἢ νυκτοβίου γλαυῆς, σήμβολον τοῦ ὑπερθέου πνεύματος, τῆς σοφίας, ἣτις διὰ τοῦ φωτός τῆς διασχίζει τὴν σκοτίαν τῆς ἀμαθείας καὶ ἀνευρίσκει τὴν πνευματικὴν τροφήν διὰ τὴν εὐνουστίαν τῆς ἀνελισσομένης ἀνθρωπότητος, ὅπως οἱ θελόδοται τῆς γλαυῆος ὀφθαλμοὶ σκίζονται διὰ τῶν ἀκτινοῦστων βλεμμύτων τὸν νύκτιον πάλιν καὶ ἀγρεύουσι τὴν λείαν τῆς.

Καὶ ὁ σπόρος ἐβλάστησε. Ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι χρόνου ἡ ὥραία ιδέα ἐνεσαρκώθη. Καὶ ἡ Ἀκαδημία τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν ἀναδιοργανωθείσα ἀνέρχεται τὴν ἀνάντην ὁδόν, ἀνεμίζουσα τὴν σημαίαν τῆς πνευματικῆς προόδου τῆς Πελοποννησιακῆς πρωτεροσύνης. Αἱ προλήψεις ἐσωρούσθησαν εἰς θρήνηματα, διὰ τὸν κατὰ τὴν ἔθνη, ὅτι παραλλήλως πρὸς τὴν στασιμότητα, δύναται νὰ βλαστήσῃ καὶ τὸ πνευματικὸν φυτόριον ἐκ τοῦ ὁλοίου θὰ μεταστρεφθῶσι τὰ δένδρα ἄλλοι τῆς πνευματικῆς ζωῆς, διὰ τῆς καλλιέργειας τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν. Διὰ τὸ ἀποδειχθῆναι ὅτι παρὰ τὸν Ἑρμῆν δύναται νὰ ἴπταται καὶ ἡ γλαυῆς τῆς Ἀθηνῶς.

Μία βαθεὶα ἐξέτασις τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν Πατρῶν, ἔχει νὰ ἐμφανίσῃ ὄχι ὀλίγους λογάδας τοῦ πνεύματος, τινὲς τῶν ὁλοίων ἐξέλιπον, ἤδη, ἄλλοι ἐξοκολοιθοῦσιν ὀρθοιομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, συγγραφόντες καὶ φωτίζοντες διὰ τοῦ πνεύματος τὴν ζωοφόρον τῆς προόδου καὶ ἄλλοι θεραπεύοντες τὰς Μούσας διὰ τῆς ποιήσεως, τῆς μουσικῆς, τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ ἐν γένει τῶν εὐγενῶν τεχνῶν. Εἰς τὰς Ἰκτίρας ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς τῆς Γαλατείας καὶ τῶν Ἀττικῶν Νυκτῶν ὁ Σπυρίδων Βασιλειάδης, ὁ ζωντανεύσας τὸ μάομαρον διὰ τὴν δημιουργίαν ἐν αὐτῷ τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου. Εἰς τὰς Πάτρας εἶδε τὸ φῶς ὁ μεγάλος μὴ ποιητὴς Κωστῆς Παλαμῆς, μὲ τὰ ποιητικὰ ἔργα τοῦ ὁλοίου γαλονχεῖται ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ. Ἐδῶ ὑπὸ τὴν σκίαν τοῦ Παναγαῖου ἐγεννήθη μία ἀπὸ τὰς δόξας τῆς Γαλλικῆς ποιήσεως ὁ Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, ὁ περίκλητος Ζῶν Μωρεῆς, ὁ βαθὺς συμβολιστὴς, ὁ μυστικοπαθὴς ποιητὴς, εἰς τοῦ ὁλοίου τοὺς στίχους ἀντικατοπτρίζεται ἡ ποιητικὴ τὸν ψυχὴ μὲ ὅλον τὸ φῶς τοῦ συμβολισμοῦ καὶ τὸ βάθος τοῦ μυστικισμοῦ τῆς. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἐπίσης εἶδε τῆς ἡμέρας τὸ φῶς ἡ γνωστὴ συγγραφεὺς Ματθίλδη Σερφίω, τῆς ὁποίας τὰ ἔργα ἔσχον μίαν τῶν μεγαλειτέρων κατακτήσεων καὶ ἄπαντε τὸν φιλολογικὸν κόσμον. Ἀλλὰ πλὴν αὐτῶν αἱ Πάτραι ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι σαρὰν ὄλην σκαπανέων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν.

Ὁ κ. Τιμ. Ἀμπελῆς ὁ ἀκάματος δραματικὸς συγγραφεὺς, τῆς « Ἀσπυρμασίας », τῆς « Κλεοπάτρας », τοῦ « Φάβ-ο-κλός » καὶ σειρᾶς ἄλλων ἔργων δραματικῶν, ὁ πηλλῆς βραβευθεὶς ἐν τῷ πραγματικῷ ἀγῶνι καὶ θριαμβεύσας ἐν τῇ Ἑλληνικῇ δραματοποσίᾳ, εἶνε γέννημα τῶν Πατρῶν. Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἱστορίας τῶν Πατρῶν, ὁ πολὺς ἱστορικὸς κ. Στέφανος Θεοτόπουλος, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄς ἄνω ἔργον τυγχάνει ἐν ἑκ τῶν σπανίων ἱστορικῶν συγγραμῶν, εἶνε τῶν Πατρῶν τέκνον. Ἄλλος ἱστορικὸς συγγραφεὺς ἐκ Πατρῶν εἶνε ὁ γνωστὸς ἐκ τῶν συγγραμικῶν τῶν ἔργων κ. Ἠλίας Οἰζονομόπουλος, ὁ ἀκούριστος μεταφραστὴς, ὁ ἀκαταπόνητος συγγραφεὺς, ὁ μετρίοφρων λογογράφος. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ὀγκώδους τόμου τῆς « Γεωγραφίας τῶν Πατρῶν », δεινὸς χιονοριστὴς καὶ ἄλλοτε δεινότερος πεζοπότης, ἱατρὸς κ. Χρ. Κορυλλός, εἶνε τῆς πόλεως ταύτης τέκνον. Ἀλλὰ ποῖος θὰ λησμονήσῃ τῶν « Μῶμων τῶν Πατρῶν » τὸν μακαριτὴν Ἠλίαν Συνοδιόν, τὸν φοβερὸν σαρκιστὴν καὶ τρομερὸν σατυρικὸν ποιητὴν τοῦ ὁποῖου οἱ στίχοι γυμνοὶ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ φύλλον τῆς σκῆς, συνεκλότιζον τοὺς Πατρῆς κεντηροῦντες τὰ κοινωνικὰ ἔλκη καὶ προκαλοῦντες ἀβίαστον τὸν γέλωτα; Γέννημα καὶ οὗτος τῶν Πατρῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἐμπορικοῦ Λεξικοῦ καὶ ἄλλων ἐμπορικῶν πραγματικῶν μακαριτῆς Στιμῆτιος Θεοδώρου. Μεταξὺ τῶν ποιητῶν μας ἔχομεν καὶ τὸν κ. Σωτήριον Γιαννιτσόπουλον, τὸν ποιητὴν τοῦ « Ἀπὸ τὸν κότω κόσμῳ » δυνατοῦ ποιητικοῦ ἔργου, περὶ οὗ τόσο ἀλλοτε ἠκολήθη εὐμενῶς ἡ Ἑλληνικὴ κριτικὴ, ὡς καὶ τοῦ « Τραγοῦδιου τῆς Ρίνας ». Ἄλλος Πατρὴς ποιητῆς καὶ συγγραφεὺς δραματικῶν ἔργων εἶνε ὁ φίλιτος κ. Μάξις Ἀθανασίου, τοῦ ὁποῖου τὸ πρῶτον ἔργον « Ὁ Στοιχειωμένος Πύθος » ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν γραφέν, τόσον κατέπληξε διδαχθῆν ἀπὸ θεάτρον. Ἐν ἀπὸ τὰ δυνατώτατα αὐτοῦ δραματικὰ ἔργα εἶνε ἡ « Ἰουδίθ » εἰς τὴν ὁποίαν διαφαίνεται ὅλη ἡ ποιητικὴ δύναμις καὶ τέχνη τοῦ συγγραφέως. Γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μάκ-Ἀθάν ἐδημοσίωσεν πρὸς τοὺς πολλὰ λυρικά τραγοῦδια εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ περιοδικὰ τῆς Ἑλλάδος τὰ ὁποῖα ἔκμικον ἐντύπωσιν διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἕφος των.

Εἰς Πάτρας ἐγεννήθη καὶ ὁ γλαυκὸς λογογράφος καὶ συγγραφεὺς κ. Τίμος Σταυρόπουλος, ὁ γνωστὸς ἀνά τὸν δημοσιογραφικὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸν νευρώδη καὶ δεξιὸν χειρισμὸν τοῦ καλῆμου. Ἄλλος ἐκ Πατρῶν συγγραφεὺς εἶνε ὁ κ. Βασ. Ἠλιόπουλος τοῦ ὁποῖου τὰ καινοτόμια καὶ τολμηρὰ εἰς ἰδέας καὶ ἀρχὰς θεατρικὰ ἔργα, ζωηρὰν προδικάσασαν τὴν ἐντύπωσιν, διδαχθῆντι ἀπὸ σκηνῆς ἐν Πάτραις. Εἶνε καὶ οὗτος ἐκ τῶν τιμώντων τὴν γεννέταιραν θεραπόντων τῶν γραμμάτων. Καὶ τέλος ὁ κ. Γ. Λεβεντιάκος ἐκ Πατρῶν καὶ οὗτος ἔχει συγγράψει τὸ τόσο προκαλέσασ ἐνδιαφέρον σύγγραμμα περὶ « Δημοσίας Ὑγεινῆς » εἰς ὃ διαφαίνονται αἱ βαθεῖαι μελέται καὶ ἐγκυκλοπαιδικαὶ γνώσεις τοῦ δυνατοῦ συγγραφέως.

Καὶ κλείω τὸ ἄλμπουμ τῶν ἐκ Πατρῶν ἐργατῶν τῶν γραιμμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης μὲ δύο ἀδράς φυσιογνωμίας σοφῶν ἀνδρῶν ἐκ Πατρῶν τὴν καταγωγὴν. Ὁ εἰς εἶνε ὁ κατὰ τὴν κλασικὴν ἐποχὴν τοῦ Πανεπιστημίου μας καθηγητῆς τῆς Γεωλογίας καὶ Ὀρυκτολογίας Ἡρακλῆς Μητσόπουλος, σοφὸς καθηγητῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐκπαιδευθεὶς ὁπόθεν καὶ ἐκόμισαν ὡς Προμηθεὺς τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης του, διὰ τὴν σπουδάζουσαν τότε νεότητα τοῦ Ἑθνικοῦ μας, Πανεπιστημίου. Ὁ ἕτερος, εἶνε ὁ ἀνεπίδωκ τούτου ἀειμνήστου Κωνστ. Μητσόπουλος, ὅστις διεδέχθη ἐπαξίως τὸν σοφὸν θεῖόν του εἰς τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητικὴν ἔδραν τῆς Γεωλογίας καὶ Ὀρυκτολογίας. Ἀνεπίδωκ ἀντάξιός τοῦ θεῖου, ἐδίδαξεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μας, καὶ συνέγραψεν ὀγκώδη συγγράμματα ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης του.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰς εὐγενεῖς τέχναις δὲν ὑστεροῦσιν αἱ Παῖτραι καλλιτεχνικῶν πνευμάτων. Ἡ πόλις αὐτὴ ἐγέννησε τὸν μακαρίτην Βασ. Χατζῆν τὸν δεινὸν θαλασσογράφον, τοῦ ὁποίου ἡ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ τὰς πρώτας ἐμπνεύσεις ἔλαβεν, ἐκεῖ εἰς τοὺς ὀγκολίθους τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ εἰς τὴν ἀμμουδιάν τῶν Ἰεῶν μίαν σεληνόφωτον νύκτα. Ἄλλος Πατερός καλλιτέχνης εἶνε ὁ καθηγητῆς τοῦ Πολυτεχνείου κ. Ἐπαμ. Θωροπούλου, ὁ δεινὸς αὐτὸς ἀντιγραφεὺς τῆς φύσεως, ὁ δαμιάζων καὶ ἐγκλείων ὁλόφωτον τὴν φύσιν εἰς τοὺς ὠραίους του πίνακας. Ἐπίσης τῆς πόλεως αὐτῆς τέκνον εἶνε ὁ ἐκ τῶν δεινοτέρων ζωγράφων τῆς πρωτεύουσας κ. Γ. Χατζόπουλος, τοῦ ὁποίου οἱ πίνακες ἐμφανίζουν τὸν δυνατὸν καλλιτέχνην, τὸν μεγάλον ζωγράφον.

Εἰς τὴν γλυπτικὴν ἕνα ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν αἱ Παῖτραι καλλιτέχνην, τὸν νεαρῶτατον γλύπτην κ. Ἀντών. Σώζον, ὅστις τελευταίως ἔτυχε ἐν τῷ Ἀθροφείῳ διαγωνισμῷ τοῦ πρώτου δεκαπενταετησίου ἀδράξιμου βραβείου πρὸς συμπλήρωσιν ἐν Εὐρώπῃ τῶν σπουδῶν του. Ἀντάξιός ἀνεπίδωκ τοῦ μεγάλου θεῖου του γλύπτου ἀειμνήστου Σώζου, πατεὶ ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκείνου καὶ ἀνέρχεται στέρῳ τῷ ποδὶ τὰς βαθμίδας τῆς καλλιτεχνικῆς προόδου.

Εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ Πελοποννησιακὴ πρωτεύουσα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸν γλυκύτερον βιολιστὴν κ. Γεώργ. Εὐσταθίου Λυκούδη, τοῦ ὁποίου τὸ ἔμφρωτον μουσικὸν αἰσθημα καλλιεργηθὲν εἰς τὸ Κονσερβατοῦρ τῶν Βρυξελλῶν, μᾶς παρουσίασεν, ἕναν δαιμόνιον καλλιτέχνην, ὅστις πολλὰ ὑπόσχεται διὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλλιτεχνίαν. Ἄλλος Πατερινὸς βιολιστὴς ἐκ τῶν δυνατοτέρων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, εἶνε ὁ ἐν Εὐρώπῃ διαμένων κ. Γ. Νικολάου, τοῦ ὁποίου τὴν καλλιτεχνικὴν δεινότητα πολλὰκις ἔφερεν ἢ φήμη· μέχρις ἡμῶν. Καὶ ἄλλον καλλιτεχνικὸν ἀστέρα ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν αἱ Παῖτραι, τὴν δαιμονίαν κλειδοκυμβάλιστριαν δεσποινίδα Ἀντιγόνην Παπαμικροπούλου, ἥτις ἐκπαιδευθεῖσα εἰς τὰ μεγαλῆτερα κονσερβατοῦρ τῆς Εὐρώπης ἀνεδείχθη πρώτης τάξεως καλλιτέχνης τοῦ κλειδοκυμβάλου. Καὶ οἱ Πατερεῖς ἐντροφῶσι

κατὰ τὰς ἐκείστοτε καλλιτεχνικὰς συναλίας, εἰς τὴν θεσπεσίαν τέχνην τῆς συμπλοῦς καλλιτέχνιδος, ἥτις εὐγενῶς πᾶντοτε μετέχει αὐτῶν.

Ἡ μνήμη δὲν μὲ βοηθεῖ, κατὰ τὴν πρόχειρον αὐτὴν ἔρευναν, εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἄλλον Πατρῶν ἐργατῶν τῶν γραμμάτων καὶ ἐραστῶν τῶν Μουσῶν, διὸ καὶ αἰτοῦμαι τῆς συγγνώμης αὐτῶν. Τοιοῦτον ἔδαφος, τοσοῦτους ἀναδείξιν σκιανεῖς τῶν γραμμάτων καὶ τῶν εὐγενῶν τεχνῶν, ἀνέλαβε νὰ καλλιεργήσῃ ἡ Ν. Ἀκαδημία τῶν Πατρῶν. Καὶ αἱ προστάθειά της δὲν ἀποβαίνουν εἰς μίτην. Ἡ ἐπίμονος καὶ τολμηρὰ ἐργασία τῆς Διοικούσης αὐτὴν ἀρχῆς ὑπόσχονται ἀγλαοὺς καὶ εὐχύμους πνευματικοὺς καρπούς. Θὰ ἦτο ἀσύγγνωστος ἐκ μέρους μου παράλειψις ἢ μὴ σκιαγράφησις τῶν ἀποτελούντων τὴν Διοικοῦσαν ἀρχὴν τῆς Ν. Ἀκαδημίας, μελῶν.

Πρόεδρος τῆς Διοικούσης ἀρχῆς, τυχάνει ὁ γνωστὸς σοφὸς ἀρχαιολόγος κ. Ν. Κυριακίσης, ὁ στοιμῆλος ἀγορητὴς, ὁ ἐμβριθὴς μελετητὴς, ὁ πρῶτος διδάξας ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Μιστριώτην τὰ ἀρχαῖα δράματα, ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς τῶν Σοννέτων τῆς Θεατρίας, ὁ γλαφυρὸς καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ ἀπαγγελίας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Ἀντιπρόεδρος, ὁ κ. Μιχαὴλ Μυλωνῆς, ὁ ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων Ἑλλήνων ἰατρῶν, ὁ ὑποκλέπτον ὄρασις ἐκ τοῦ φιλανθρώπου ἔργου του, διὰ τὴν μελέτην τῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων καὶ ἐκεῖνον, τῶν ὄρασιων τεχνῶν. Πολύγνωτος καὶ μελετηρὸς, ἐμφορεῖται ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς ἰδέας τῆς πνευματικῆς ἀναμορφώσεως τῶν Πατρῶν. Ταμίης τῆς Ν. Ἀκαδημίας ἡ ἐρίτιμος κυρία Ἄννα Ρ. Τριάντη, ἡ ψυχὴ τῆς Ἀκαδημίας. Φιλοσοφιαθὴς, μελετήσασα καὶ μελετῶσα τοὺς ξένους συγγραφεῖς ἐκ τῶν πρωτοτύπων καὶ πλουτίζουσα πάντοτε τὴν βιβλιοθήκην της διὰ τῶν νέων συγγραμμάτων φιλολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν. Ἀκουραστὸς καὶ ἀκατάβλητος χορεῖ εὐθαρσῶς πρὸς τὸν εὐγενῆ σκοπόν, ὃν ἐπιδιώκει ἡ Ἀκαδημία. Γενικὸς Γραμματεὺς ὁ κ. Μάκης Ἀθανασίου, περὶ αὐτοῦ ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, ὡς πρὸς τὰ δραματικὰ τῶν ἔργα. Ἦδη προσθέτω, ὅτι διδάσκει ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ δραματικὴν καὶ ἐμφορεῖται ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων ἰδεῶν διὰ τὴν πνευματικὴν πρόοδον τῶν Πατρῶν. Εἰδικὸς γραμματεὺς ὁ κ. Θεομ. Σωτηρίου, ὁ γνωστὸς λογογράφος, ὁ ἀκαταπόνητος χρονογράφος, ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Θέτης Σώτης» βαθύς κοινωνιστὴς, καλλιτέχνης τῆς γραφίδος, ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς Ἀκαδημίας, σκιανεὺς τῆς πνευματικῆς ἀναπλάσεως τῶν Πατρῶν. Ἄλλος μοχλὸς τῆς Ἀκαδημίας ὁ κ. Δημοσθένης Ἀλεξόπουλος, ὁ ὀξυκέλευθος ἐπιχειρηματίας, ὁ λίτορις τῶν Μουσῶν, ὁ πρωτοστατῶν εἰς ὅτι ὄρασιον καὶ εὐγενῆς καὶ ὑψηλὸν καὶ ἀναμορφωτικὸν διὰ τὰς Πάτρας, ὁ διαπνεύμενος ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ καταστή, ἢ πόλις αὕτη κέντρον πνευματικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως. Ἡ

ἐπίτιμος κυρία Ρενέ Π. Ἀγγελοπούλου, ἡ μετριώτερον λογία, ἡ γνωστὴ ἀνὰ τὸν πνευματικὸν κόσμον τῶν Πατρῶν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «*Ἰρις*» λογογράφος, τῆς ὁποίας ἡ λεπτὴ καὶ βαθεῖα παρατήρησις, αἱ τολμηρὰ νεωτεριστικὰ ἰδέαι πάντοτε εἶπον εὖνον τὴν κοιτικὴν καὶ ποιητικὴν ἔκφασιν εὐμενῆ τὰ σχόλια διὰ τὴν νενοτόμιον λογογράφιον. Ἡ δασποινίς Λεωνάρδου, εὐγενῆς ἐργάτις τῶν γραμμάτων, ἀσχολουμένη διαρκῶς εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν σπουδὴν τῶν φιλολογικῶν ἔργων, ἰαίροις τῶν ὁμοίων τεχνῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων προσφέρει τὴν πολυτίμιον συνεργασίαν τῆς ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἀκαδημίας. Μέλος τοῦ Συμβουλίου ἐπίσης ὁ ἀρχιμουσικὸς κ. Μαυραδέου, ὁ διαμόνιος μουσικοσυνθέτης, μίᾳ ἀπὸ τὰς ὀλίγας μουσικὰς ἀξίας τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Ἑλλάς, δύναμις τέχνης, ἐμπνεύσεως, ἀνιλήψεως καὶ συνθέσεως. Λιανθίνας τὸ μουσικὸν τμήμα τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ διαγροστερῆς καλλιτέχνης γλύπτης κ. Ἀντωνίου Σώχος, κούχημα τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν καὶ τῆς ὅλης Ἑλλάδος, μέλος τοῦ Συμβουλίου καὶ οὗτος, ἄμα δὲ καὶ καθηγητὴς τῆς π्लाστικῆς καὶ γλυπτικῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Ὁ κ. Γεώργ. Αἰδουμάκης, τέως ἐπιθεωρητὴς τῶν Σχολείων, ἐνθερμὸς θαυμάσιος τῶν καλῶν τεχνῶν, ἐμπνευσμένος καλλιτέχνης, εὐγενῆς συνεργάτης εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς Ἀκαδημίας, προσφέρει εὐγενῶς τὴν συνεργασίαν του διὰ τὸ ὑψηλὸν ἔργον. Ἐξὸς ἡ ταπεινὴ ἀτομικότης τοῦ ὑποφαινομένου, καὶ ἰδοὺ τὰ ἀτρεπέλλοντα τὴν Διοικουσίαν ἀρχὴν τῆς Ν. Ἀκαδημίας, μέλη.

Βλὸν καὶ ἐπίμορθον τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν ἡ Ν. Ἀκαδημία, ἡ ἐνίσχυσις ὅμως ἧς ἔτιχεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τῆς μουσικογραφικῆς κοινωνίας τῶν Πατρῶν, ἐμπνέει εἰς αὐτὴν τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην, ὅπως προχωρήσῃ σταθερῶς πρὸς τὸν εὐγενῆ, καὶ διὰ π्लाστικὸν σκοπὸν τῆς. Καὶ ἡ σκεπτικὴ τῆς κρημνίσει κοινωνικῆ μεσότητι, ἐσκαίπει θεμέλια προλήψεων, διὰ νὰ ἀνοικοδομησῇ τὸν προικτὴν νῦν τοῦ πνεύματος, ἐξ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκκηρήσῃ, ὡς ἀπὸ κεφαλῆς τοῦ Διὸς, ἡ Ἀθηνᾶ μὲ τῆς σοφίας τὴν πανοτιάν, ὄχι διὰ νὰ ἐξοτιήσῃ τὸν πῶνηρον Ἑρμῆν, ἀλλὰ νὰ ἀδελφωθῇ μετ' αὐτοῦ, ἐν τῇ παραγωγῇ καὶ προσόδῳ τῆς ἐμπορικῆς καὶ πνευματικῆς προετοιμασίας τῆς Πελοποννήσου.

Ὅταν ἰδρῶθῃ ἡ Ἀκαδημία ἐγέλασα πρώτος, λησιμονήους οἱ γὰρ κ' ἀλλίτεροι ὁ γελῶν τελευταίος. Ὁμιολογῶ τὸ ἀμείωτ' ἡμῶν καὶ ζήτῳ ἄρρσιν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν γλαύκα τῆς Ἀθηνᾶς.

ΤΕΛΟΣ Δ. ΤΟΥΡΝΑΣ

